

[Mejdahl]

ladende friholdes, og at også lovligt varslede lejeforhøjelser kan afgøres som hidtil.

Men det er nødvendigt, at der skabes ro på området, og derfor kan jeg tilsige Venstres støtte til, at vi får set på sagen.

Jeg har imidlertid nogle betænkeligheder, fordi dette lejestop jo også rammer den del af erhvervsudlejerne, som der ingen problemer er med. Der er en hel del erhvervslejermål, som er fastsat med en lav begyndelsesleje, og jeg vil gerne have, at vi får lejlighed til at analysere i hvert fald det punkt under udvalgsarbejdet. Måske burde man overveje i stedet at styrke Boligrettens beføjelser til at regulere usaglige lejestigninger, og realkreditinstitutternes rolle er jo heller ikke helt ligegyldig.

Derfor hilser jeg med tilfredshed, at ministeren allerede har taget initiativ til at få et møde i stand med realkreditinstitutterne. Jeg håber, det også giver resultat.

Tvunget af omstændighederne – for det her er jo kun synspombehandling – vil Venstre give sin tilslutning til forslaget, men det er os magtpåliggende at få sagt, at det er væsentligt, at lejestopperperioden bliver så kort som overhovedet muligt for ikke at hindre en fornuftig og naturlig udvikling. Vi synes ikke om ophørsdatoen, den 31. december 1988 – den må rykkes betydeligt frem. Jeg imødeser, at det regeringsinitiativ, som boligministeren omtalte, kan være med til at forkorte lejestopperperioden.

Jeg deler i øvrigt boligministerens synspunkter, som de kom til udtryk her indledningsvis.

Jørgen Estrup (RV):

Det er blevet sagt fra flere sider, at et sådant stop er utilfredsstillende, og at det nødvendigvis har skadelige virkninger. Og det er ubestrideligt. Det er utilfredsstillende, og det er ærgerligt, fordi den rigtige løsning selvfølgelig havde været, at vi nu havde haft en færdig erhvervslejelovgivning, og gerne, at vi havde haft den for længe siden.

Jeg er ikke enig med boligministeren, når han peger på det forslag, der blev fremsat for et par år siden af den tidligere boligminister. Det var ikke egnet, og gentagne pres på og forhandlinger med den tidligere boligminister understregede jo, at det, som man ønskede på det tidspunkt fra regeringens side, var en erhvervslejelovgivning, som i høj grad understregede markedets frie kræfter og deres frie spil.

Det har vi så unægtelig fået lov til at prøve et stykke tid, og det har ikke været behageligt; derfor står vi, hvor vi står. I den situation, vi er i nu, er der ikke andre løsninger. Jeg synes, man skal gøre sig klart, at der naturligvis er skævheder i en sådan fastfrysning. Det kan ikke undgås. Derfor skal den være så kortvarig som overhovedet muligt. På det punkt er jeg helt enig med hr. Mejdahl, jo kortere, jo bedre. Men man kan sige, at den korteste vej er den, som boligministeren kan sikre, nemlig at der kommer et brugbart forslag til erhvervslejelovgivning. Det andet krav til sådan en lovgivning er, at man kun bruger den, når man virkelig er i det, man kunne kalde krisesituationer. Det mener jeg også er opfyldt i øjeblikket på erhvervslejeområdet.

Det forslag, der er fremsat nu, har forsøgt at tage så mange hensyn som overhovedet muligt. Det er for det første tidsbegrænset. Dernæst har man sikret sig, at det ikke bryder ind i gældende kontrakter.

Endelig er der taget hensyn til de udlejere, som måtte have indgået retlige forpligtelser, f.eks. om forbedringer og lignende. Det er det bedste, man kan gøre. Derudover må vi sige, at fremtiden meget gerne skulle vise sig i dette forår.

Det er klart, at vi fra radikal side med spænding imødeser, hvad enmandsudvalget måtte komme frem til, og vi er også parat til at læse gode forslag og prøve at forme vore tanker efter det. Men den umiddelbare reaktion fra radikal side har hele tiden været, at hvis der skal være rimelighed i en erhvervslejelovgivning, som stadig væk bevarer en tilknytning til markedsmekanismen, skal forslaget indrettes på en sådan måde, at man giver virksomhederne en mulighed for tilpasning til det højere lejenniveau. Det er ingen kunst at slå virksomheder ihjel ved for høje huslejestigninger, derfor skal tilpasningsmekanismen være noget centralt.

Det andet krav er naturligvis, at man kan tilgodese en fornuftig erhvervs- og butiksstruktur i bymidterne. Vi har tidligere hørt det synspunkt fra Boligministeriet, at det kunne man gennem den kommunale anvendelse af planlovgivningen. Vi har så sandelig også set, at man ikke er villig til det i kommunerne.

Til slut vil jeg blot sige, at vi afventer også med spænding, hvad der måtte komme ud af boligministerens kontakt til kreditforeninger-